

[Undervisningsministeren.]

et så omhyggeligt og et så positivt udvalgsarbejde som arbejdet med denne lov. Det var ikke helt tilfældigt, at partiet venstres ordfører i går under behandlingen af lovforslaget om fritidsundervisning udtrykte ønsket om, at vi kunne få et udvalgsarbejde af, om jeg så må sige, samme kvalitet og i samme atmosfære, som vi havde netop med denne lov. Der var, tror jeg at kunne sige, i udvalget almindelig glæde over, at man i enighed havde kunnet løse problemer i forbindelse med ligestillingen af kristendomskundskab med andre fag. Det blev af flere anset som et af udvalgets allervæsentligste resultater. På denne baggrund kan man godt beklage, at de meget væsentlige kvalitative fremskridt for faget i så høj grad er blevet stillet i skygge af en debat om timer og minutter, der, som jeg her har påvist det, oven i købet har været ført på et ufuldstændigt grundlag.

Diderichsen: Jeg vil gerne først have lov til at fremstille mit standpunkt i denne sag også fra denne talerstol, men vil over for undervisningsministerens indlæg lige forudskikke den bemærkning — og dermed i øvrigt vende tilbage til nogle enkeltheder, som også forekommer i mit indlæg hjemmefra — at jeg er fuldstændig klar over, at hovedsigtet med hensyn til kristendoms-kundskabsundervisningen i den nye læreruddannelseslov er af positiv karakter. Jeg har da også stemt for de grundsynspunkter om det kundskabsmeddelende osv., som ligger til grund for opfattelsen af fagets placering og dets ligestilling, og også i alle andre henseender er jeg fuldstændig enig i, at faget skal ligestilles. Det er ikke det, det drejer sig om; det drejer sig om, at kravet om ligestilling på et ganske bestemt punkt ikke er blevet honoreret, fordi forudsætningerne for dette fag er af en anden karakter end for de øvrige fag, som har været nævnt i forbindelse med faget, såsom dansk, regning osv. Men jeg vil altså gerne endnu en gang her betone, at motivet til fremsættelsen af det foreliggende lovforslag er af rent pædagogisk og faglig art. Jeg synes, at i samme øjeblik det erkendes, at en lov indeholder en urimelig bestemmelse, må det være rigtigt og påkrævet at søge en ændring heraf, og det så hurtigt

som muligt. Det er det, der er hensigten med vort initiativ.

Som bekendt indeholder den vedtagne læreruddannelseslov i § 8, stk. 1, den bestemmelse, at faget kristendomskundskab som obligatorisk såkaldt klasselærerfag for alle lærerstuderende skal afsluttes med en prøve efter det første års undervisning, det vil sige efter 27-28 ugers effektiv skoletid efter kommissionens beregning. Denne uddannelse skal sætte vordende lærere i stand til at undervise forsvarligt i hovedskolen, det vil sige fra 1. til 7. klasse, og for disse klasser angiver undervisningsvejledningen i folkeskolen, den såkaldte blå betænkning, et pensum, der omfatter for det første beretninger fra Det gamle og Det ny Testamente, altså bibeltekster, for det andet troslære, for det tredje salmer, for det fjerde kendskab til kirkebygningen gennem tiderne, for det femte folkekirkens gudstjeneste og for det sjette betydelige skikkelser fra kirke- og missionshistorien.

Allerede denne opremsning gør det klart, at det drejer sig om et omfattende og mangeartet emne, eller rettere sagt om en række af emner, man kunne næsten sige en række af fag. Og nu skal altså efter loven de lærerstuderende indføres i alt dette i løbet af 7 måneder, endog elever, der møder med vidt forskellige forudsætninger rækkende fra ingen til hæderlige forkundskaber. Alle andre fag har uden sammenligning — det vil jeg gerne atter understrege — en langt højere adgangstærskel. Allerede dette stiller seminarielærerne over for en opgave, som nærmer sig det uløselige.

Men dermed er vanskelighederne aldeles ikke forbi. Det, som eleverne har krav på — og som de fleste af dem også ønsker — er at få en bred orientering om og drøftelse af de særlige grundspørgsmål, der er typiske for fagets stilling i dag, og det er det, som i grunden er hovedsagen i mit initiativ. Jeg understreger, at der skal tid og atter tid til at få udvekslet synspunkter i timerne, f. eks. om Bibelen efter den gammeldags ortodokse opfattelse og efter den moderne, historisk-kritiske opfattelse. Kirkehistorien giver anledning til talrige slags spørgsmål, som har krav på besvarelse, for slet ikke at tale om forståelsen af selve kristendommens indhold. Og det er ganske uafhængigt af, hvilken stilling man indtager, om man